DAMASCHIN BOJINCĂ ŞI LIMBA ROMÂNĂ LITERARĂ DIN BANAT

MARCU MIHAIL DELEANU

Cuvinte-cheie: *limbă literară, dialect literar bănăţean, regionalisme*

Damaschin T. Bojincă[1] (1801-1869) s-a născut la Gârlişte, într-o familie de preoţi: bunicul Ioan şi tatăl Matei Popovici. Fratele mai mare, Petru, va fi preot în satul natal, iar cel mijlociu, Vasile, învăţător. A început şcoala la Vârşeţ sau Oraviţa, a continuat la Preparandia din Arad, apoi liceul piarist din Timişoara şi din Seghedin, Academia de drept din Oradea, încheindu-şi studiile la Budapesta, în 1828. Înainte de plecarea la Iaşi a lucrat ca jurat-notarăş la Înalta Tablă a Ungariei şi avocat, implicat în activitatea Deputăţiei pentru fondurile şcolare naţionale ortodoxe, după ce i-a fost refuzată intrarea în viaţa monahală. Pentru **cultura filologică** a lui Damaschin Bojincă (nume de familie originar al predecesorilor veniţi din Brădiceni - Gorj), reţinem că la Oradea l-a avut profesor (şi) pe Ladislau Ghedeon, adept al romanităţii limbii române şi critic al lucrării lui Sava Tököly. În lista cărţilor prezentate cenzurii la intrarea în Moldova figura şi o *disertaţie despre limbile latine*. (Bocşan 1978, VII-XIII, LX-LXI).

1. Principalele scrieri în care apar opiniile lui Damaschin Bojincă despre latinitatea limbii române şi romanitatea românilor sunt *Răspundere desgurzătoare la cârtirea cea în Hale* [...], 1828, şi *Anticile romanilor* [...], 1832-1833. (Pentru titlurile complete vezi

[1] Am optat şi noi pentru grafia *Bojincă*, deşi el semna *Bojâncă*, aşa cum scria şi G. Ivănescu.

BDD-A23962 © 2014 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:06:40 UTC)

Bojincă 1978, 5 şi 117). Prima lucrare, publicată mai întâi latineşte, în 1827: *Animadversio in Dissertationem Hallensem* [...] (vezi titlul complet în: Bojincă, 1978, 3), este un răspuns polemic la broşura lui Sava Tököly, *Erweiss, dass die Valachen nicht Römischer Abkunft sind, und diesz nicht aus ihrer Italienisch-Slavischen Sprache folgt* [...], Halle 1823. Bojincă a scris în limba latină pentru ca lucrarea lui „*să o înţeleagă şi să o judece şi învăţaţii a tuturor naţiilor străine...*" (8). Ca şi, mai apoi, Eftimie Murgu, coregionalul său bănăţean, Bojincă se adresa „*iubitoriului de cetire naţionalist*", dar şi învăţaţilor europeni, în chestiunea limbii şi, implicit, a drepturilor româneşti în Imperiul Austro-Ungar. K. Rath v. *** (= Sava Tököly) i-a răspuns prin republicarea scrierii sale în ediţie bilingvă, germană-română, la Pesta în 1827, iar în 1828 Bojincă îşi rescrie, în română, lucrarea din 1827, amplificând informaţiile şi comentariile. (Bocşan 1978, 3).

2. Sub aspect lingvistic sunt demne de reţinut câteva idei preluate de Bojincă din lucrările unor istorici şi filologi europeni sau români (Petru Maior, spre exemplu). Dintre străini, amintim îndeosebi pe F. Griselini, cu *Descrierea Banatului* (1780, în germană). Din prezentarea făcută de Bojincă *ghintelor de căpetenie* şi *a celor părtinitoare*, deducem că el avea cunoştinţe despre clasificarea genealogică a limbilor neolatine: din romani descălecară „*românii, italianii, spaniolii, cea mai mare parte a frâncilor* [...] *Aceste naţione sunt toate spiţele ghintei romane*." (7). Pentru că el includea şi pe tevalii din Anglia printre urmaşii romanilor, publică, în paralel, *Tatăl nostru*, în română şi în limba vallică (după *Biblia Vallică* apărută la Londra în 1588).

2.1. Continuatoarele limbii latine din Italia, Galia (sau Franţa) „*nu se apropie de limba strămoşească cea romană aşa de tare ca ceastă neînvăţată a românilor.*" Dacă sunt unele deosebiri între latină şi română, datorate influenţelor *alimăneşti, ungureşti şi slaveşti*, să nu uităm că şi latina vulgară se deosebea de cea cultă: „*plugarii romanilor vechi, cu mult mai simplu şi mai neplăcut au vorbit decât cetăţenii sau cei cultivaţi...*", scria Augustin. Urmează exemple: *vulturis* şi *hemonem* în loc de *vultur* şi *hominem*, *Bovebous amisseis* în loc de *Bovibus amissis* ş.a. (21).

BDD-A23962 © 2014 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:06:40 UTC)

2.2. Făcând parte, la Buda şi Pesta, din cercul naţionaliştilor care înfiinţaseră şi susţineau şcoala românească a macedoromânilor refugiaţi din Balcani, D. Bojincă îi reproşează lui Sava Tököly că neagă originea romană şi a *ţinţarilor* (*machedo-vlahilor*) şi a *caravlahilor* („*adică românii din Dachia veche*"). D. Bojincă îl citează pe istoricul maghiar Paul Nagy, care scrisese că *ghinta română e rămăşiţă [a] romanilor:* „*precum şi limba romană cea stricată şi până astăzi în gurile lor custătoare (întru care se şi numesc români) despicat adeverează*." (17).

3. Pe aceeaşi linie a preocupărilor polemice în raport cu potrivnicii care şi-au *zburlit coama*, *ascuţindu-şi colţii* asupra românilor (10), Bojincă a tradus în română răspunsurile date de Petru Maior lui Bartolomeu Kopitar, texte publicate în *Anexe* la ediţia a II-a a *Istoriei pentru începutul românilor în Dachia*, Buda, 1834. (Bocşan 1978, 130). Scriind împotriva cărtitorului Sava Tököly şi a altora ca el, care susţineau că românii din nordul şi din sudul Dunării nu sunt urmaşii romanilor, Bojincă nu uită să discute etnonimul *vlah*, folosit de slavi (cu sensul de *italian* - 16) din dorinţa „*de a-şi lăţi neamul său prin tragerea românilor către sine*" (8): „*Dânşii* [românii – n.n.] *nu se numesc pe sine vlahi, ci români sau romani*." (18).

4. Limba scrierilor lui D. Bojincă reflectă, după opinia lui Nicolae Bocşan, „*stadiul la care a ajuns limba literară*" în vremea lui, îmbinând „*arhaisme cu forme noi*", ceea ce nu diminuează aportul „*incontestabil al cărturarului la perfecţionarea şi cultivarea limbii române literare unitare*." (Bocşan 1978, LXII). Editor al ediţiei de texte selective *Scrieri* din 1978, N. Bocşan a folosit, la transliterarea caracterelor chirilice, *principiul interpretativ* recomandat de Iosif Pervain, principiu despre care nu ştim dacă şi cât impietează la redarea aspectului fonetic al textului originar.

5. Din păcate, scrierile lui D. Bojincă nu au făcut obiectul de studiu al tratatelor de istoria limbii române literare. (Vezi, spre exemplu, Rosetti-Cazacu, 1961, dar şi altele). Doar G. Ivănescu, mai atent cu scrierile din Banat de la începutul secolului al XIX-lea, în *Problemele capitale ale vechii romîne literare* (Iaşi, 1947), îl aminteşte pe Bojincă alături de Ţichindeal (132), reţinând, din *Anticile romanilor*, termenul *nat* „om" (132). În *Istoria limbii*

BDD-A23962 © 2014 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:06:40 UTC)

române (Iaşi, 2000), scriind, iarăşi, despre *dialectul literar bănăţean*, îi acordă un spaţiu meritat lui Paul Iorgovici, considerând că acesta „*a căutat să reformeze limba literară românească pe baza dialectului bănăţean, să impună dialectul bănăţean ca limbă literară a tuturor românilor*…” (662). În aceeaşi direcţie pot fi cercetate şi scrierile lui D. Bojincă publicate la Buda înainte de plecarea în Moldova.

5.1. D. Bojincă nu este avut în vedere nici la cercetarea stilului juridic-administrativ (vezi Colectiv 1984), deşi se ştie că a întocmit un *Proect pentru instrucţia avocatului criminalicesc*, a făcut parte din *Comisia pravilelor*, desemnată de domnitorul Sturza pentru traducerea din greceşte a *Codului Calimach*. Apoi, dintr-o altă comisie, pentru revizuirea şi completarea aceluiaşi cod, la tipărirea căruia Bojincă întocmeşte lista „*greşelilor ce s-au strecurat în text*…” (Bocşan 1978, XVII). Aceeaşi răspundere i-a revenit când s-a tipărit, în 1835, *Sobornicescu hrisov*: „*însărcinat dinadins de înălţimea sa ca să nu (se) facă vreo greşeală la tipărirea lor*.” (Bocşan 1978, XVIII). Putem presupune că i s-a acordat încredere în acest domeniu şi pentru cunoştinţele sale de limbă românească *relatinizată*, *reromanizată*, aşa cum se scria aceasta în Ardeal şi Banat. El considera că limba este o componentă a naţiei, susţinând, ca director al Seminarului de la Socola, instruirea „*în limba naţională pentru accesibilitatea învăţăturilor printre elevi, pentru cultivarea limbii, dar şi pentru faptul că este limba vieţii publice, a administraţiei şi a bisericii*.” (Bocşan 1978, XIX). A predat cursuri de drept, sistematizând materia în *secţii*, *capuri*, *încheeturi*, *anexe* şi *titluri*. (Bocşan 1978, XLII).

6. Câteva aspecte ale limbii române specifice scrierilor lui D. Bojincă le-am selectat din lucrarea *Vestitele fapte şi perirea lui Mihai Viteazul prinţipul Ţării Româneşti pe scurt deduse de D. Bojîncă*, apărută în „Biblioteca românească” a lui Carcalechi. (Bojincă 1978, p. 59-82, la care vom face trimitere). Ne-am oprit la acest text (şi) pentru că el poate fi comparat cu lucrarea lui Ion Sârbu, *Istoria lui Mihai Vodă Viteazul* […] (I, 1904; II, 1907), constatând evoluţia limbii române în Banat după trei sferturi de secol. Din punct de vedere stilistic şi al limbii literare, **sintaxa**, **morfologia**, **fonetica** şi

BDD-A23962 © 2014 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:06:40 UTC)

lexicul din textul lui Bojincă suferă de o nesiguranță pregnantă, oscilând între aspectul arhaic din vechile tipărituri românești și tendințele de înnoire ivite la începutul secolului al XIX-lea.

6.1. Sintaxa surprinde în primul rând prin **topica** neobișnuită, frecventă fiind antepunerea epitetului (ornant, apreciativ, evocativ): „unii *pizmătareți* boieri", „cu o *linguşitoare* scrisoare", „cu o *lăudătoare* prefacere", „*arsele* case" ş. a. Uneori, legătura dintre determinantul antepus și determinat este întreruptă nefiresc: „înviforata *principului* inimă", „aşteptatul *de la Batori* ajutor", „făcuta *de hanul* înşelăciune". Frecvent sunt antepuse epitetele duale şi multiple: „*îndrăzneața* şi *turbata* ceastă cutezare a lui Mihai", „*a sa* şi *a celor săi* viață", „*viteazul*, *bătătarnicul* şi *spre toate hotărâtul cest* bărbat".

6.1.1. La capitolul sintaxă ar mai fi de remarcat atributul în cazul dativ („princip *țării*") și preferința pentru infinitiv față de conjunctiv: „Cea mai dintâi deprindere a principului fu de *a se înțelege* şi *a se împăca* cu împrumutătorii…", „sume de bani *a stoarce* şi alte daruri apăsătoare *a smulge*." Nu putem fi siguri că asemenea trăsături ale scrierii lui Bojincă sunt determinate (și) de originalul german pe care l-a prelucrat în română, deoarece nu există deosebiri față de paragrafele traduse (cu ghilimelele de rigoare) din cronica lui *Hristian Engel* şi restul textului. Semnalăm asemănarea cu stilul lui Dimitrie Cantemir (pentru care vezi Iordan 1977, 157-163), despre care a scris Bojincă: *Viața lui Dimitrie Cantemir, domnul Moldovei şi prințip în împărăția rusească*.

6.2. În domeniul **morfologiei** remarcăm câteva exemple din care se vede că limba română folosită de Bojincă avea forme flexionare nesigure în raport cu româna literară de mai târziu: *principul* „principele", „calea *virtutei*, dreptății", „vrea *să încete* acea alergare", „să se *uneze* cu armia lui Mihai", *predede* „predase". De limba literară mai veche ține *țărmurul* „țărmul, malul", *aceştii* „aceştia", *carii*, *carele* pentru „care", pluralul *călile* „căile" (la Sofronie Liuba: „gara *călii* ferate"). Verbul „a spiona" este de conjugarea a IV-a: „Mihai *spioni* puterea lor…". De aspectul vorbit/popular al limbii române de la 1830 țin formele *capu* (alternând cu notarea articolului hotărât: *sultanul*) şi *a* pentru „al, a,

BDD-A23962 © 2014 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:06:40 UTC)

ai, ale": (stegul cel verde) „*a* profetului lor Mahomed", „domni moştenitori *a* Țării Româneşti", „cererile cele fără dreptate *a vizirilor*".

6.3. Şi **fonetica** reflectă stadiul limbii române de la 1830, cu forme vechi şi populare: *ea* redat prin *é*, *a acupa* „a ocupa", *a anumi* „a numi", *au* „sau", *corajia* „curajul", *ianiciari*, *îndărăpt*, *svat*, *svătuit*, *supt* „sub", *să se rumpă*, *să sloboază*, *tractat*, *să tracteze*, *varvari* „barbari". Forme curioase sunt *tartari* „tătari", *rămâind*, iar fonetismul (de influență germană) *prințipul* (o singură dată, în titlu) alternează cu *principul* (ca în italiană).

6.4. Lexicul ilustrează acelaşi stadiu al unor forme încă nefixate ale limbii române scrise din epocă. Însă pendularea lui Bojincă între arhaic şi modern, lipsa de fermitate în folosirea neologismelor pot fi puse şi pe seama grijii autorului de a fi înțeles de cititori. Şi aşa se pot explica **neaoşismele**, cuvinte şi sintagme azi aproape ieşite din uz, folosite de Bojincă în locul unor neologisme: *ar fi de lipsă* „ar fi necesar", *ar fi îmbulzit* „ar fi invadat", *făgăduință* „promisiune", *fățărie* „pretext", *frânți* „învinşi", *iscurgere/incurgere* „incursiune", *îndămânat* „potrivit", *înțelegere de unită lucrare* „alianță", *legătuință*, *legătuire* „tratat, convenție", *mai vârtos* „în special", *a mântui* „a elibera", *pe supt mână* „în secret", *pizmătareți* „invidioşi", *a povățui* „a comanda" (dar şi *comendiruiá*), *povățuitori* „consilieri, sfetnici", *prepus* „intenție", *privighetoriul* „vigilentul", *sarcină* „trofeu (de război)", *svat tăbăresc* „consiliu de război", *tărie/tărime* „fortificație".

6.4.1. Din aceeaşi categorie a cuvintelor şi sintagmelor azi mai puțin folosite, dar uzuale în 1830, fac parte: *a apuca armele a mână*, *a conteni* „a opri, a înceta", *cruntă* „însângerată", *a cugeta* „a gândi, a socoti că", *gâlceviri* „neînțelegeri, certuri, disensiuni", *opreală* „prinsoare, prizonierat", *pierduți* „ucişi", *turmă* „ceată, trupă militară". Nu am dedus, din context, sensul cuvântului (dumbravă) *lăpăstoasă*, iar *lipsa neaverii de bani* este o tautologie, ca şi *pricuroasele primejdii*. Este explicat în context *bălăbănindu-se*: adică *bătându-se*.

6.4.2. Nu am făcut o statistică a raportului dintre cuvintele de origine slavă sau latină, dar prima impresie este că Bojincă nu a fost

BDD-A23962 © 2014 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:06:40 UTC)

preocupat în mod expres de termenii cu etimologie latină, aşa cum va face, spre exemplu, Eftimie Murgu. Notăm doar *apriat* „clar, lămurit” şi *muiere*.

6.4.3. Din acelaşi strat lexical de la trecerea dintre secole vin câţiva termeni care trimit la influenţa grecească: *a pretenderisi*, *îi siguripsea*, *să se siguripseascâ* „să se asigure”, *o ispiliră* (explicat în context: *o răpiră de averi*).

6.4.4. Nu lipsesc **neologismele** din textul lui Bojincă, mai mult sau mai puţin adaptate fonetic şi morfologic, dar sunt evident mai puţin reprezentate, în comparaţie cu termenii numiţi de noi neaoşisme: *alirtul* „aliatul” (o fi o greşeală de tipar sau de lecţiune?), *armadia/armia* (dar şi *armată*, *oaste*), *carete*, *consiliari*, (oraşe) *mercantile* „comerciale”, *mercantilul* „(cartierul) comercial, negustoresc”, (trupe) *nove*, *rezidenţă* „reşedinţă”, *revoluţie*, *senat* „sfat domnesc”, *titula* „titlul”. Reţinem câţiva termeni militari de influenţă franceză şi germană: *chirasirii* < fr. cuirassier, *obersterul* „comandantul” < germ. Oberst „colonel”, *ofiţir* < germ. Offizier. Cuvântul *lagăr* < germ. Lager alternează cu *tabără*. Preocuparea lui Bojincă de a fi înţeles de cititor l-a condus la explicarea unor neologisme în context: *conferinţă* (*vorbă de taină*), *existenţă sau fiinţă*, *rezultat sau hotărâre*.

6.4.5. Formarea cuvintelor este un alt domeniu în care se observă nesiguranţa limbii române în comparaţie cu stadiul ei consolidat de la sfârşitul secolului al XIX-lea. Este vorba despre forma ei de la 1830 sau de gradul în care Bojincă stăpânea şi folosea limba română în contextul intercultural şi multilingvistic de la Buda, ostil românilor şi românităţii. Am cules câteva exemple de cuvinte derivate cu **prefixe** care nu s-au impus în limbă: *îmbucurat* „bucuros”, *a se împuternici* „a se întări (mil.)”, *preînvie* „reînvie”, *presocotire* „cugetare, judecată”; **fără prefix**: *deplinirea* „împlinirea”, (cererile) *fără dreptate* „neîndreptăţite”. La **substantive** sunt frecvente *armaţii* „soldaţii, oştenii”, *bătaie* „bătălie” şi *împăcăciune*, *îngreoarea* „îngreunarea”, *supăreală* „supărare”. Şi câteva **adjective** au o formă curioasă: *austricesc*, *îngrijit* „îngrijorat”, *plinîmputernicit* „plenipotenţiar”, *puternicitul* (foc) „puternicul”, *vrăjmăşească* „vrăjmaşă”. Să reţinem şi

BDD-A23962 © 2014 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:06:40 UTC)

superlativul stilistic *necutremuratul în vitejie* (Mihai); *lotriu* este folosit cu sensul „viclean” (despre Basta), iar Mihai este ucis *lotreşte*. Câteva verbe par creații ale lui Bojincă: *a pluti* „a trece cu luntrea, cu pluta”, *a puşcări* „a bate o cetate cu tunul”, *rebelind* „răsculându-se”; *a-şi răsplăti* are înțelesul „a se răzbuna, a-şi lua răsplata”: *şi-ar fi răsplătit despre ei*; Basta *s-au fost începceat* „aliat” cu ardelenii.

7. Din **perspectivă dialectală**, parcurgând partea a doua (*Apendice*) a răspunsului dat lui Sava Tököly în limba română şi paginile scrise de Bojincă despre Mihai Viteazul, am reținut fapte de limbă, îndeosebi **lexicale**, interesante pentru studierea diacronică a subdialectului bănățean: *a acea* „a pândi, a urmări”, *astrânse* „strânse”, *bât*, *boată*, *butir* „unt”, *cârpile*, „mai *cocorate* pene” (Costin 1926, 10: adj. *cocorat*), *dezbârnați* „separați”, *dimicare* „hăcuire” (băn. *a gimicá* „a rupe în bucăți”: „aşa *dimica*, cât 10.000 ardeleni rămaseră morți”; „până nu fuseră aceştii toți *dărăburiți*”), „vorbiri *împulpătoare* spre ură” = ațâțătoare, *fainâ* „frumoasă”, *în pele* „în pielea goală”, *nima* „nimeni” (frecvent), *opăceală* „întrerupere” (Costin 1926, 150: *a opăci*), *a prici* „a face atent” (Costin 1934, 160: *a prici*), *proptă* „sprijin”, *restaniță* (la fântână) „ghizd, împrejmuire de piatră sau de lemn” (Costin 1934, 165: *răstaniță* „marginea patului din afară”; de fapt: spătarul scaunului de lângă pat, care se rabatează, lărgind spațiul pentru dormit), *ruji* (în paranteză, după *roze*), *smintele* (în titlu, apoi imediat: *greşeli*), „în *straiță* sau *taşilă*”.

7. 1. La regionalisme pot fi încadrate şi unele arhaisme: „*născocorâră* pre Basta asupra lui Mihai” (la Costin 1926, 144: *a se născocori*, cu sensuri asemănătoare cu *Născocor* din Cârlibaba al lui I. Budai-Deleanu), *săguiu* „traistă?” (nu e în MDA), *vederoasă* „luminoasă” (opus al lui *întunecată*; învechit şi rar în MDA); *vederoasă* = strălucitoare *lumină*.

7.2. Prefixe specifice graiurilor din Banat apar la derivatele ***i**zălfă* şi ***zău**itării*.

7.3. În plan **morfologic** sunt frecvente **a scria** şi perfectul simplu al verbului **a da,** cu formele: *dede*, *dederă*.

BDD-A23962 © 2014 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:06:40 UTC)

7.4. Nu lipsesc nici **aspectele fonetice** specific bănățene: *gruniul* „ridicătură, grui”, *flueroniul*, *făcătoriul*, *măduă* „măduvă”. Frecvente sunt şi *pre* (rar: *pe*), *preste*, care pot fi încadrate şi la arhaisme, alături de *fărină*.

8. Scrierile cu subiect istoric publicate de Bojincă la Buda nu sunt studii, ci povestioare cu scop educativ, pentru un cerc larg de cititori cărora se adresează, uneori, ca un povestitor popular: „*Mihai vrând* [,] ***zic*** [,] *să tragă…*”; „*Nu mult după aceasta frânse Mihai jurământul,* ***ci pentru ce?***”; „***Aşa e lumea***! ***Aşa sunt oamenii***! *În loc de mulțămire, nemulțămire; în loc de acoperemânt şi mulțămitoare scuteală, surpare şi vânzare vânează*.”

9. În concluzie, scrierile lui D. Bojincă au fost cercetate până acum îndeosebi de istorici şi etnografi, mai puțin de către filologi. Din cele arătate aici se vede că textele sale prezintă interes şi pentru lingvişti. Prin ceea ce a publicat înainte de plecarea în Moldova, locul textelor lui Bojincă în istoria limbii române literare din Banat urmează imediat lui Paul Iorgovici şi după cronica lui Nicolae Stoica de Hațeg.

Bibliografie

Bocşan 1978 Nicolae Bocşan, *Studiu introductiv* şi *Note* la: Damaschin Bojincă, *Scrieri* […], Timişoara, Editura Facla.

Bojincă 1978 Damaschin Bojincă, *Scrieri. De la idealul luminării la idealul național*. Studiu introductiv, selecție de texte şi note de Nicolae Bocşan. Timişoara, Editura Facla.

Costin 1926 [Lucian Costin], *Graiul bănățean* (*Studii şi cercetări de…*), I, Timişoara.

Costin 1934 Lucian Costin, *Graiul bănățean* (*Studii şi cercetări de…*), Turnu Severin, 1934.

Iordan 1977 Iorgu Iordan, *Limba literară. Studii şi articole* […], Craiova, „Scrisul românesc”.

Rosetti-Cazacu 1961 Acad. Al. Rosetti – B. Cazacu, *Istoria limbii române literare*. *De la origini pînă la începutul secolului al XIX-lea*, Bucureşti, Editura Științifică.

[Colectiv]1984 *Stilurile nonartistice ale limbii române literare în secolul al XIX-lea. Structura imaginii în stilul juridic-administrativ*, Timişoara, Tipografia Universității.

BDD-A23962 © 2014 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:06:40 UTC)

DAMASCHIN BOJINCĂ AND ROMANIAN LANGUAGE IN BANAT
(Abstract)

Keywords: *literary Romanian language, literary dialect of Banat, regionalisms*

The present article notes that Bojinca Damaschin's work has been researched so far only by historians, ethnographers, although his writings are of interest for philologists, too. In the history of Banat literary language Damaschin Bojinca - by his work published until 1832, when he went to Moldova - succeeds Paul Iorgovici and Nicolae Stoica from Hațeg.

BDD-A23962 © 2014 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:06:40 UTC)